

мечката го уплашилъ до толкова, че хвърлилъ пушката си. Минали нѣколко часа. И на мечката се искало много, както и на човѣка, да бжде свободна. Тогава на мечката дошла чудна мисль на ума: — изправила се на заднитѣ си крака, а съ прѣднитѣ се опрѣла у стѣната на ямата така, че гърбътъ ѝ образувалъ нѣщо като стълба. Това тя правила нѣколко пѣти, като хвърляла къмъ ловеца поглѣди, съ които искала да му каже, да се възползува отъ случая. Най-сетнѣ ловеца се омжжествилъ и почналъ да се катери по гърба на мечката. Тя тихо и спокойно стояла прѣзъ цѣлото врѣме, до като ловецътъ се намѣрилъ вѣнъ отъ ямата.

Като се намѣрилъ ловецътъ вѣнъ отъ всѣка опасность, той почналъ да обмисля, какъ да помогне на своя другаръ по нещастие. Той забравилъ че е ловецъ и, че мечката е неговъ ловъ, въ тази минута той се вълнувалъ само отъ едно — благодарность. Отърчалъ въ съседното село, донесалъ една дълга стълба, която като пушналъ въ ямата избѣгалъ. На другия день, като отишелъ при ямата, той я намѣрилъ праздна: мечката била излѣзла.

Слѣдъ тази случка, ловецътъ изгубилъ охотата да убива мечки. Напустналъ той този занаятъ и почналъ да се поминава съ други.

Прѣвелъ : Теменужковъ.